

תקון שלשים וששה

הציפיה לגאולה

ולכל היד החזקה דא תקפא דהימנוּתא דישׂראל, דאנון מצפאן תדיר בגלותא. ואתמר בהו (תהלים מ ב) קוה קויתי ה' ויט אלי. מאי ויט? אלא בגין דרחיק איהו. ובגין כך אצטריך לארכא אנדנה. ודניאל צלי בג"ד הטה אלהי אונד (דניאל ט יח). פדין וישמע שועתי אפלו בגלותא. אבל בזמנא דפרקנא - קריב איהו, ולא אצטריך האי. ומאן דמצפי לקדשא בריה הוא בגלותא, גרים לאנון דרגין דאנון רחיקן לאתקרבא, ואנהיר לה לשכינתא בחשוּכא. בגין כך אצטריך בכל יומא למצפי לפרקנא. ורזא דא קוה אל ה' חזק ויאמן לבד

ולכל תיד החזקה, זה תקף האמונה של ישראל, שהם מצפים תמיד בגלות. ונאמר לגביהם: קוה קויתי יהוה ויט אלי (תהלים מ, ב). מהו ויט? אלא בגין שרחוק הוא. ולפיכך צריך שיקשיב אונד. ודניאל התפלל בגלל זה: הטה אלהי אונד (דניאל ט, יח). אז: וישמע שועתי (תהלים, שם), אפלו בגלות. אבל בזמן הגאולה, קרוב הוא, ולא צריך [לפעלה] זאת. ומי שמצפה לקדוש ברוך הוא בגלות, גרים לאותן מדרגות שהן רחוקות להתקרב, וכך הוא מאיר לשכינה בחשכה, לפיכך צריך בכל יום לצפות לגאולה. וזה סוד: קוה אל יהוה חזק ויאמן לבד וגו' (תהלים כו, ד). וזה

1. על הקשר בין האמונה לקיווי (ציפיה), ראה דרוש על הקיווי, אוצרות רמח"ל עמ' רמו: "אבל המקוה אינו מצטער כי הוא מקוה תמיד ואפילו אם יתמהמה מחכה, נמצא התקוה מחיה אותו... ומי שהוא מקוה נאמר בו: גם כי אשב בחושך ה' אור לי... המקוה אע"פ שיש לו מעט מעשים טובים לא יבוש, שנאמר: "וידעת כי אני ה' אשר לא יבושו קוי". וזה כי יש לדל תקוה, ומי שהוא דל ממעשים טובים יש לו תקוה, כי השם מתגלה עליו ומעביר כל פשעים. וזה סוף התיקון - מגודל תקות כל ישראל באורך הגלות ובטוחים באמונה שיגאלו. וסוף התקוה: ומשתי את עוון הארץ, וזה: לישועתך קויתי". כי זהו כבוד המלך שבטוחים בו. בא חבוק וועמידה על אחת - אמונה - תקוה". תקט"ו תפלות ת' עד; ת' רסז: "באמונה שלך ביחוד שלך אנו מתתקפים בתקוה שלך".

2. ע"פ ירמיה לא, ב: "מרחוק ה' נראה לי ואהבת עולם אהבתיך".

3. עי' לעיל תי' יט בדברי אברהם סבא.

4. עיין מסילת ישרים פ"ט: "והנה החסיד כזה מלבד העבודה... יתאוה לגאולה, לפי שבה יהיה עילוי לכבוד שמו ית'".

סוד שמי שמצפה, גורם לאור העליון
 שיתקרב אליו, ואז הוא מתחזק יותר
 בקדושה. לפיכך: קנה, ואז: חזק ויִאמץ.
 ואז תוכל לצפות יותר. אבל מי שלא
 מצפה בתחלה, לא יצפה גם אחר כך.
 ומשה חזק תקון [זה] לישראל כדי
 שיתחזקו בקיווי זה ולא יעזבו אותו.
 ולכל המורא הגדול - כמו שנאמר:
 גדול הרועה [הקדוש ברוך הוא]
 שמצילים (בתנחומא תולדות, סוף אות ה')
 להפיל פחד על אמות העולם. ומי
 שמצפה לגאולה, גורם לאור שיתחזק
 יותר, וגורם פחד גדול לאמות העולם.
 לפיכך אלו הדברים מתחברים באחד:
 לכל תיד החזקה ולכל המורא הגדול
 אשר עשה - בשביל כל ישראל עשה
 להם, ודאי.

וכו' (תהלים כז יד). ורוא דא מאן דמצפי
 גרים לנהירו עלאה דיתקרב לגבה,
 וכדין איהו מתתקף יתיר בקדושה. בגין
 כך קנה, כדין חזק ויִאמץ. וכדין תיכול
 למצפי יתיר. אבל מאן דלא מצפי
 בקדמיתא לא מצפי נמי בתר הכי.
 ומשה אתקיף תקונא לישראל בגין
 דיתתקפון בצפויא דא, ולא ישתבקון
 מנה. ולכל המורא הגדול, כד"א גדול
 הרועה שמצילים. לשואה דחילו על
 אמין דעלמא. ומאן דמצפה לפרקנא
 גרים לנהירו דיתתקף יתיר, וגרים דחילו
 יתיר לאמין דעלמא. בגין כך אליו מלין
 מתחברן פחדא, לכל תיד החזקה ולכל
 המורא הגדול אשר עשה, בגין כל
 ישראל עבד לון ודאי.